

[Alvilda Larsen.]

forringelse af den hidtidige lov, en forringelse, der har vakt harme i vide kredse af befolkningen. Man nedskar simpelthen de beløb, staten har stillet til rådighed for boligbyggeri. Derfor bygges der færre lejligheder i dag trods stor boligmangel. Man gjorde huslejen dyrere, og man lempede betingelserne for det private, forretningsmæssige byggeri, således at der skabtes endnu bedre muligheder for det rene luksusbbyggeri og for rent spekulationsbyggeri af dårlig kvalitet og til tårnhøje priser.

Tinget afviste dengang vort forslag med den begrundelse, at der intet grundlag var for allerede da at tage loven op til revision, et synspunkt, som mit parti naturligvis ikke delte. Det ærede medlem hr. Paabøl stiller nu forslag om ændring af boligstøtteloven med den begrundelse, at da venstre ikke stemte for loven, da den sidst var til behandling, og bl. a. ikke gjorde det, fordi forringelserne ikke var store nok, er det rimeligt at foretage en revision nu.

Til spørgsmålet om en revision af boligstøtteloven nu kan jeg udtale, at vi er tilhængere af en sådan revision, men det er rigtignok helt andre formål, vi ønsker at opnå ved en revision, nemlig at afskaffe de forringelser, som bl. a. venstre har medansvaret for blev gennemført sidst. Det er derfor klart, at vi på ingen måde kan støtte venstres forslag i dag, et forslag, der går ud på, at der af de stærkt nedskårne rådighedsbeløb til boligbyggeriet oven i købet skal flyttes penge fra det socialt kontrollerede byggeri over på det spekulationsmæssigt prægede forretningsbyggeri. Der er 335 mill. kr. til rådighed for byggeriet i år, 315 mill. kr. næste år og 300 mill. kr. til rådighed for 1958—59. Det er det halve af, hvad der er blevet brugt til boligbyggeri i de senere år, og så foreslår man endda, at kun 25 pct. af dette beløb — imod nu 50 pct. — må anvendes til socialt byggeri. Venstre mener altså, at et byggeri til den jævne befolkning for ca. 75 mill. kr. skulle være tilstrækkeligt.

Jeg kan ikke tro, at det er venstres alvorlige mening, at boligsituationen her i landet, at huslejernes størrelse i nybyggeriet på nogen måde berettiger til en så hår-

rejsende nedskæring, som venstres forslag er udtryk for. Jeg vil i hvert fald gerne så indtrængende, som det er mig muligt, advare de øvrige partier imod at gå ind på tanken om en sådan foranstaltning; det ville være helt urimeligt at forhandle om et sådant forslag. Jeg er meget bekymret over, at dette forslag nu skal behandles videre i et udvalg, idet jeg er bange for, at det skal lykkes de borgerlige partier at lokke socialdemokratiet og boligministeren med på nogle forandringer i den retning. Jeg er bekymret, fordi jeg synes, at det lykkedes altfor godt under forligsforhandlingerne sidst at få regeringspartiet til at gå med til de forringelser, som var de borgerlige partiers ønske.

Vi ved godt, at det ærede medlems parti er talsmand for den totale frihed for de økonomiske kræfters virksomhed og ønsker, at der skal være den største frihed for spekulation i befolkningens forsyning med boliger, selvom det forlængst har vist sig, at de frie kræfters spil hverken her i landet eller i den øvrige kapitalistiske verden på noget tidspunkt har kunnet opfylde de boligpolitiske krav, som både befolkningen og samfundet er interesseret i at få opfyldt. Partiet venstre og de andre borgerlige partier er modstandere af, at staten yder støtte til boligbyggeri — det hørte vi også her i dag — med undtagelse af byggeriet til de allerfattigste borgere, men partiet må dog selv erkende, at udviklingen har medført, at staten herhjemme og i alle andre lande har måttet træde til for at få et minimum af befolkningens krav om ret til en bolig gennemført. Og det er ingen tilfældighed, at den statsstøtte, som er ydet boligbyggeriet herhjemme og i udlandet, i praksis fortrinsvis er forvaltet gennem forskellige former for boligforeninger, korporationer og lignende. Det har vist sig at være gavnligt for fremskaffelsen af boliger til almindelige mennesker, det har været mest fordelagtigt for samfundet, og derfor synes jeg, det er det rene bagstræb, når venstre i 1956 foreslår ændringer af den art, som det anbefaler i dag.

Forudsætningen for et tilstrækkeligt boligbyggeri og for en billigørelse af boligbyggeriet kan ikke være, at den mest spekulationsprægede statsfinansierede form for boligbyggeri, nemlig det private byggeri